

دیدار دوباره با تکواندوکار پرافتخار محله شهیدآوینی
که اخیرا مدال نقره مسابقات هم‌بستگی کشورهای اسلامی را کسب کرد

اولین هادر دست قهرمان گلشهری

دیدار آشنا

به سختی آب می‌خوردم. با این حال تافینال بالا آمد و متأسفانه آنجا نتیجه را دو بر یک واگذار کردم؛ هر چند که قطعی نمی‌توانم بگویم، اما اگر چهار بیماری نمی‌شدم، شاید مدال طلا را به دست می‌آوردم.

نظر محسن این است که با وجود این، بودن در مسابقات و کسب مدال نقره این سری بازی‌ها برای کشور افغانستان آن هم برای اولین بار حس خوبی داشته است.

● باشگاهی قهرمان پرور در گلشهر

محسن در مصاحبه چهار سال پیش، لیگ ایران را دارای بهترین لیگ دنیا و بهترین بازیکنان معرفی کرد. او گفت: نظم و انضباط و برگزاری مسابقات متعدد از ویژگی‌های لیگ تکواندو ایران است. دو لیگ، لیگ برتر و لیگ نقش جهان یا نام دیگرش یعنی دسته یک، این ادعا را ثابت می‌کند.

حالا خود او اخیرا قدم مهمی در تربیت و آموزش نسل بعد برداشته و یک مجموعه ورزشی تخصصی تکواندو در محله امیرالمؤمنین^(ع) راه‌اندازی کرده که پذیرای حدود ۱۵۰ نفر از دختران و پسران گلشهری علاقه‌مند به تکواندو است. این باشگاه هزار چندگانه‌ای پذیرای تیم منتخب خراسان رضوی است تا در فضایی دوستانه با هم تمرین کنند. حضور او به عنوان یک قهرمان بین‌المللی در این محله، مبنای انگیزه بسیاری از علاقه‌مندان به تکواندو شده است.

مسابقات هم‌بستگی کشورهای اسلامی به میزبانی عربستان، محسن مدال نقره را کسب کرد؛ مدالی که بین همه رشته‌های این سری مسابقات برای اولین بار به دست او برای کشورش به ارمغان آمده است.

● تافینال با وجود بیماری

او دوباره وضعیت مسابقات اخیر می‌گوید: من در این سال‌ها همیشه در وزن منفی ۵۸ کیلوگرم مسابقه می‌دادم، ولی اوزان فرق کرده است و در منفی ۶۰ رقابت کردم. در طول مسابقات بیمار شدم و با وجود تب و لرز، بی‌حالی و حتی به علت ورم گلو،

عطایی پنج سال پیش وقتی ۲۴ سال داشت، با او گفت وگو کردم. محسن رضایی آن روزها با انگیزه و امید به سوی افتخار می‌تازید. تلاش و ممارست محسن با وجود کمبود امکانات، او را در مسیر درستی پیش برد و از زمان گفت‌وگویمان تا الان توانسته است مدال‌های رنگارنگی را در رشته تکواندو به گردن بیاورد؛ از جمله مسابقات اخیر هم‌بستگی کشورهای اسلامی که محسن از آنجا هم دست پر به گلشهر برگشت و مدال نقره را بر گردن داشت.

● ۵ سال پرافتخار

محسن از سال ۲۰۱۶ تا کنون به عضویت تیم ملی تکواندو افغانستان درآمده و چند سال اخیر کاپیتان این تیم بوده است. او در مجموع در این ۱۰ سال، هجده مدال بین‌المللی کسب کرده است. این جوان گلشهری، باعث افتخار منطقه ۵ است و در این پنج سال پس از گفت‌وگوی قبلی مان، توانسته است مدال طلای قهرمانی آسیا در لبنان سال ۲۰۲۱ (به عنوان نخستین مدال طلای تاریخ تکواندو افغانستان)، برنز مسابقات قهرمانی آسیا در کره جنوبی سال ۲۰۲۲، برنز جام باشگاه‌های آسیا ۲۰۲۲ در ایران، مدال برنز بازی‌های آسیایی هانگژو سال ۲۰۲۲ و طلای دو مسابقه فستیوال جهانی کره جنوبی و اوپن آسیا در پاکستان و در سال ۲۰۲۳ را کسب کند.

در آخرین رقابت هم دو ماه پیش، در

● تصور می‌کردی مدال طلا بگیری؟

بله. پدرم و مربی‌ام خیلی به من اعتماد به نفس داده بودند. همیشه می‌گفتند می‌توانم موفق شوم و خودم هم باور داشتم که از پیش برمی‌آیم.

● ورزش چه تغییری در روحیه‌ات ایجاد کرده است؟

من هنوز هم کمی آرام و خجالتی هستم، اما ورزش خیلی کمک کرده است. الان اعتماد به نفسم بیشتر شده است، خودم را بهتر باور می‌کنم و حتی در درس‌ها نمرات بهتری می‌گیرم. همه اطرافیانم هم از تأثیرات مثبتش می‌گویند و تغییرات من را دیده‌اند.

● الان کجا تمرین می‌کنی؟

مجموعه ورزشی المهدی^(ع). سه روز در هفته به آنجا می‌روم. علاوه بر آن، در خانه هم با پدرم تمرین‌های قدرتی انجام می‌دهم.

● تا به حال وقفه‌ای هم در تمرین‌هایت افتاده است؟

بله، حدود یک سال، تمرین‌هایم متوقف شد. خسته شده بودم و دلم نمی‌خواست ورزش کنم، اما بعد از مدتی دوباره برگشتم. حالا احساس می‌کنم قوی‌تر از قبل هستم و می‌خواهم جدی‌تر ادامه بدهم و دیگر هیچ وقت رهایش نکنم.

● برای آینده چه آرزویی داری؟

دوست دارم مدال‌های بهتری بگیرم و قهرمان جهان شوم. دوست دارم روزی مربی بچه‌های اینجا شوم. در کنار ورزش، می‌خواهم در درس‌ها هم موفق باشم و باعث سربلندی خانواده‌ام و کشورم شوم.

رزمی‌کار ۹ ساله محله اروند
از پشتوانه ۲ مدال طلایی خود می‌گوید

تکیه به پدر

امید محله

● اگر کونگ‌فو را انتخاب نمی‌کردی، سراغ چه ورزشی می‌رفتی؟

کشتی. هنوز هم به کشتی علاقه دارم، اما در سن من، کلاس کشتی برای دخترها در مشهد وجود ندارد. اگر روزی چنین امکانی فراهم شود، دوست دارم این ورزش را هم امتحان کنم.

● اولین مدالت را چه زمانی گرفتی؟

سال ۱۴۰۱ در مسابقات استانی کونگ‌فو زیر نظر انجمن کونگ‌فو تو‌آی مشهد شرکت کردم و مدال طلا گرفتم. سال بعد هم دوباره توانستم همین مدال را کسب کنم.

نیکو عقیده | خانه کاشانی فقط ۹ سال دارد. اما وقتی از مسیر ورزشی‌اش حرف می‌زند، انگار بیش از این هاروی تاتامی مبارزه کرده است. از شش سالگی پا به دنیای هنرهای رزمی گذاشته و حالا در همین سن کم، دو مدال طلای استانی در کارنامه دارد؛ مدال‌هایی که حاصل ساعت‌ها تمرین، زمین خوردن و دوباره بلند شدن هستند.

خانه، رزمی‌کار محله اروند است. دختری آرام و کم‌سن و سال که تجربه‌هایی جدی از کاراته دارد.

● چطور شد که کونگ‌فو را شروع کردی؟

اصلا تصویری از کونگ‌فو نداشتم. به پیشنهاد پدرم در کلاسی که نزدیک خانه مان، در محله اروند بود، ثبت‌نام کردم. اولش فقط برای امتحان کردن رفتم، اما کم‌کم به این رشته علاقه مند شدم.

● چه چیزهایی باعث شد به کونگ‌فو علاقه مند شوی؟

فضای کلاس برایم جذاب بود. تمرین‌ها متنوع بودند و هر جلسه چیز جدیدی یاد می‌گرفتم. هم تحرک داشت، هم هیجان. از طرفی احساس می‌کردم بدنم قوی‌تر می‌شود و اعتماد به نفسم بیشتر.

● الگوی ورزشی‌ات کیست؟

پدرم. او کشتی‌گیر است. از بچگی تمرین‌های پدرم را می‌دیدم و دلم می‌خواست شبیه او باشم.